

de heimelijke heks

Feedback op *De heimelijke heks* op Wattpad:

“Je hebt echt een mooie spanningslijn gecreëerd en door het begin heb je direct de lezer te pakken!”

– Anna

“Je zorgt ervoor dat er direct spanning in het verhaal zit. Van zodra je begint, kan je het niet meer stoppen.”

– Jelinka

“Je schrijfstijl is levendig, gedetailleerd en geloofwaardig [...] dus super goed gedaan, het maakt je verhaal al meteen goed!”

– Rémi

“Het verhaal is geweldig, kan niet wachten tot het in m’n boekenkast staat”

– Laura

“Wat een goede opening. Gelijk spanning en sensatie. Je hebt een heerlijke schrijfstijl, hele mooie omschrijvingen!”

– thatonewriternamedE

de heimelijke heks

SIL LAPPERRE

Eerste druk
02-05-2020

Schrijver: Sil Lapperre
Coverdesign: Caitlyn Joannes
ISBN: 9789463989565
© Sil Lapperre
Uitgegeven in eigen beheer

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Een hoge gil was net hoorbaar tussen het gekletter van de regen en deed me opschrikken uit mijn overpeinzingen. Benieuwd naar wat er aan de hand was, keek ik naar waar het geluid vandaan was gekomen. Wat ik daar zag gaf me de rillingen.

Op de oever van de wild stromende rivier stond een wezen dat ongeveer even groot was als een volwassen man. Hij liep rechtop en had armen en benen, maar daar hield de gelijkenis met een mens dan ook wel weer op. Hij had meer weg van een uit de kluiten gewassen vis. Hij was blauw, zijn buik wat lichter getint dan de rest van zijn lichaam. Van zijn kop tot het uiteinde van zijn staart liep een gifgroene kam. Door zijn dubbele rij scherpe tanden en de drietand in zijn linkerhand zag hij er angstaanjagend uit. Maar dat was niet de reden dat mijn haren recht overeind waren gaan staan.

Nee, waar ik echt van schrok was het kleine meisje met lange donkerblonde haren dat hij in een houdgreep hield met zijn rechterarm. Ze probeerde verwoed om vrij te komen, maar ze maakte geen kans. Toen ze doorhad dat ik hun kant op keek, schreeuwde ze nogmaals. De angst en paniek waren zelfs vijftig meter verderop in haar stem te horen.

Vertwijfeld liet ik Vlugvoet, mijn betrouwbare zwarte ros, stoppen. Moest ik helpen? Elke vezel in mijn lichaam schreeuwde dat ik door moest rijden. Vechten met een duidelijk boosaardig wezen was levensgevaarlijk. Elk mens dat goed bij zijn hoofd was, zou het niet eens overwegen. Het monster zou me waarschijnlijk gewoon laten gaan als ik hem niet lastig viel. Dan zouden die scherpe tanden van hem niet in mijn lichaam eindigen.

Maar het zicht van het meisje, dat inmiddels van de kant het

water in getrokken was, haalde meteen beelden die ik al lange tijd buiten probeerde te sluiten terug naar boven. Alles wat ik (de afgelopen maanden eindelijk enigszins met succes) uit mijn gedachten had proberen te verbannen, kwam nu weer bovendrijven. Hoe bang ik ook mocht zijn, hoe zeer ik mijn gedachten zich ertegen voelde verzetten om naar de rivier te rijden, iets in mij wist dat ik nu actie moest ondernemen. Dit was een kans om iets meer tot vrede te komen met mijn verleden. Daarom verzette ik me tegen mijn overlevingsinstinct en spoorde ik Vlugvoet aan om naar de oever te rijden.

Een paar meter bij de rivier vandaan liet ik hem inhouden. Ik kon niet echt met dieren communiceren, maar toch leek het altijd alsof Vlugvoet me kon verstaan als ik tegen hem praatte. Daarom zei ik: 'Wacht hier. Breng jezelf in veiligheid als het nodig is,' terwijl ik over zijn neus aaide.

Hij hinnikte.

Uit de zadeltas haalde ik de stok die ik had meegenomen om appels uit de bomen te halen. De gemuteerde vis mocht er dan wel gevaarlijk uitzien, een goede klap op zijn kop zou hem vast pijn doen. Als ik hem kon verrassen, kon ik hem misschien bewusteloos slaan en met het meisje vluchten.

Gelukkig lette hij totaal niet op mij. Hij was druk bezig om het tegenstribbelende meisje naar de rivier te brengen. Met een schok beseftte ik wat hij van plan was: hij wilde haar laten verdrinken. Als ik niet snel was, zouden ze onder water verdwijnen en was mijn kans om nog iets te doen verkeken.

Ik sprintte naar het monster toe en bewoog de stok naar achteren om goed uit te kunnen halen. Zo hard als ik kon sloeg ik naar de plek waar zijn kop een tel eerder was geweest. Ik miste en verloor mijn balans. De stok vloog uit mijn handen en ik viel met

mijn gezicht in het zand. Toen ik weer opkeek, zag ik tegen het licht van een bliksemflits op de achtergrond nog net een hand onder water verdwijnen.

Met het knarsende zand nog tussen mijn tanden sprong ik het water in. De kou was overweldigend. Ik voelde hoe mijn buikspieren zich aanspannen, mijn ademhaling zwaarder en onregelmatiger werd. Het werd licht voor mijn ogen door alle prikkels. Even dacht ik dat ik flauw zou vallen, dat ik het meisje niet kon helpen.

Gelukkig ging het net goed. Mijn lichaam raakte langzaam gewend aan het water, maar ik had geen tijd om te wachten. Ik moest het meisje redden. Met elke seconde die ik treuzelde, kwam haar dood een seconde dichterbij.

Ik deed mijn hoofd onder water om te zien waar ik naartoe moest zwemmen, beet door de nieuwe pijnscheut die de kou veroorzaakte heen, en keek. Toen ik zag wat er aan de hand was, schrok ik zo erg dat ik bijna mijn mond open deed en een slok water binnenkreeg. Het monster had het meisje nog steeds in een stevige houdgreep en bevond zich inmiddels al bijna op de bodem van de rivier, vlakbij een gat in de zijkant van de rivierbedding. Hij was duidelijk van plan haar daar naartoe te brengen, waarschijnlijk om haar laten verdrinken of misschien op een andere manier te vermoorden.

Ik kwam nog één keer boven, nam een diepe teug lucht en dook achter ze aan. In mijn hoofd begon zich een plannetje te vormen. Als ik hem kon afleiden, zou dat er misschien voor zorgen dat het meisje kon ontsnappen. En ik kon snel zwemmen, ik zou hem vast ook voor blijven. Als we eenmaal de oever hadden bereikt, zou het gevaar geweken zijn. Het was onmogelijk dat een watermonster op land sneller was dan een paard.

Toen ik dichtbij genoeg was, strekte ik mijn rechterarm uit en

pakte een van zijn enkels vast. Zo hard als ik kon trok ik eraan. Tot mijn opluchting had het effect. Zijn kop keerde zich naar mij toe en hij keek me boos aan. Ik vergrootte zijn verbazing door met mijn andere hand onder zijn voet te kietelen. Hij opende zijn mond. Te zien aan de luchtbellen die naar buiten kwamen, wilde hij me iets duidelijk maken. Het was vast niet iets vriendelijks.

Hij liet het meisje los en richtte zijn aandacht volledig op mij. Ze kon veilig weer naar boven zwemmen en gelukkig deed ze dat ook meteen. Ze was niet snel, maar het monster keurde haar geen blik meer waardig. Ze was ontsnapt. Ik had haar gered.

Maar nu moest wel het tweede deel van mijn plan nog lukken: zelf weggkomen. En snel, want ik begon in ademnood te raken. Zoals mijn vader het me had geleerd, trappelde ik krachtig met twee voeten tegelijk om zo snel mogelijk weer boven te komen. Hoe meer energie ik gebruikte, hoe sterker het brandende gevoel in mijn longen werd. Nog even en ik zou stikken.

Ineens veranderde de drukkende pijn in mijn borst in een stekende pijn. Ik draaide mijn hoofd in de verwachting een klauw of tanden te zien, maar er was niks. Er was iets anders aan de hand dan dat het monster me te pakken had gekregen.

Net voordat ik vanwege instinct wilde inademen en mijn longen zich zouden vullen met water, stopten de pijnscheuten. Ik had geen behoefte meer om adem te halen. Alsof ik ineens zelf in een vis was veranderd. Toen ik aan mijn nek voelde op de plek waar het pijn deed, werden mijn vermoedens bevestigd. Ik had kieuwen gekregen en kon nu dus onder water ademen.

Dit moest wel een tweede Openbaring zijn. Ik wist niet dat het mogelijk was om zo snel na mijn eerste Openbaring ook een tweede te krijgen, maar voor nu ging ik me daar geen zorgen om maken. Eerst moest ik het meisje zien te redden. Gelukkig gaf dit me een

stuk meer tijd.

Maar niet oneindig. Er zat nog steeds een woedend vissen-monster achter me aan.

Nu mijn ademnood weg was, voelde ik ineens een nieuwe vastberadenheid. Het monster moest boeten voor zijn daden. Ik ging niet voor hem vluchten, zo makkelijk kwam hij er niet vanaf. Het moest duidelijk zijn dat hij met zijn klauwen van mensen af moest blijven.

Ik stopte met wegzwemmen en wachtte tot hij me had ingehaald. Daarna keek ik hem recht in zijn ogen. Zijn gezichts-uitdrukking verraste me. Hij leek eerder geschokt, bijna zelfs verdrietig, in plaats van boos. Het was echter vast een truc. Ik kon me niet veroorloven om daar in te trappen.

Ik balde mijn handen tot vuisten en sloeg twee keer achter elkaar hard op zijn ontblote tanden. Ondanks dat het water mijn klappen enigszins afremde, braken zijn tanden af. Kleine stukjes wit zakten naar de bodem en er bleven gaten over in zijn mond. Om mijn punt nog één keer goed duidelijk te maken, sloeg ik een laatste keer op zijn neus. Het water eromheen begon meteen rood te kleuren. Daarna zwom ik terug naar boven. Hij had de boodschap vast begrepen en ik voelde me door mijn vernieuwde krachten en zijn verwondingen nu sterk genoeg om hem voor te kunnen blijven.

Terwijl ik op de oever klom ging er een schok van adrenaline door me heen. Het voelde alsof ik de hele wereld aankon. Het was me gelukt. Ik had een gevaarlijk monster een pak slaag gegeven en iemands leven gered! Dit was de eerste keer dat ik vanwege mijn magische aanleg daadwerkelijk een goede daad verricht had, in plaats van dat ik telekinese (mijn eerste Openbaring) gebruikte om 's ochtends een snee brood naar me toe te laten vliegen of 's avonds de deur van mijn slaapkamer dicht te doen.

Ik kon echter nog niet te lang stilstaan bij mijn overwinning. Misschien kwam het monster nog achter ons aan. Eerst moest ik mezelf en het meisje verder in veiligheid brengen.

Dat laatste bleek niet nodig te zijn. In de tijd dat ik het monster een pak rammel had gegeven, had ze blijkbaar de benen genomen. Ze was in geen velden of wegen meer te bekennen. De enige aanwijzing dat ze hier wel was geweest, waren de vochtige voetafdrukken in het zand. Knap, want zo lang had mijn gevecht met het monster nou ook weer niet geduurd, en er was geen enkele plek in de omgeving waar ze zich zo snel had kunnen verstoppen. Het was ook onmogelijk dat een meisje van haar leeftijd zo hard had gerend dat ze nu niet meer in zicht was.

Nou ja, het maakte toch niet uit. Voor nu was ze veilig en dat was waar het echt om ging. Ze had Vlugvoet gelukkig laten staan, zodat mijn uitweg ook nog intact was. Ik rende naar mijn geliefde viervoeter toe en klom op zijn rug. Pas toen we een stuk verder waren, wierp ik een blik achterom.

Het monster was ook uit het water geklommen. Hij had zijn drietand neergelegd en was op zijn knieën gaan zitten, zijn ogen strak op mij gericht. Er liep nog steeds bloed uit zijn mond, maar hij deed geen enkele poging om het te stelpen. In plaats daarvan gebruikte hij zijn visachtige hand om vocht weg te halen onder zijn oog. Het zou net zo goed de regen kunnen zijn, maar de voorzichtige beweging waarmee het monster het weghaalde, deed het lijken alsof hij een traantje wegpinkte. Zoals hij daar zat, zou ik bijna medelijden krijgen.

Ware het niet dat hij net bijna een onschuldig meisje vermoord had. Het was een monster dat nu doorhad dat het verloren had en daarom met een truc probeerde mij toch te verslaan. Ik zou er niet in trappen. Met mijn hielen gaf ik Vlugvoet een klein zetje om hem

duidelijk te maken dat hij harder moest rijden.

Een misvormde, raspende stem die nog lang door mijn hoofd zou blijven spoken riep me na. 'Fynn.'

Ik klopte op de eikenhouten voordeur. Het weer was inmiddels opgeklaard, maar het stenen pad was nog steeds nat van de hevige regenval van de afgelopen dagen. Het water dat van me afstroomde, viel in kleine spetters uiteen in de plassen water op het pad.

Na een paar seconden klonken er voetstappen. Het geluid van metaal dat over hout schraapte, vertelde me dat het deurlijkje opengemaakt werd zodat ik bekeken kon worden.

'Ah, Fynn, jij bent het.' Mijn vader deed de deur open en gebaarde me om snel naar binnen te komen. Er stonden rimpels op zijn zongebruinde huid. Terwijl hij door zijn peper-en-zoutkleurige baardje wreef, zei hij: 'Jongen toch, je bent helemaal nat. Blijf hier maar even wachten zodat de rest van het huis droog blijft, dan zal ik een warm bad voor je vullen.'

Ik knikte. 'Dankjewel.'

Hij liep weg en kwam na enkele minuten weer terug. 'Ben je alweer een beetje opgedroogd?'

'Ja, ik denk het wel.' Het water liep inmiddels niet meer in stroompjes van me af. Het druppelde alleen nog maar.

'Goed, loop dan maar door naar de schuur. Pak maar goed je rust, en zorg dat je er niet uit komt voor je helemaal opgewarmd bent. Het zou... zonde zijn als je vandaag ziek werd.'

Ik volgde zijn advies en liep langs onze kleine eetkamer, onze knusse keuken met het houtfornuis en een eindeloze hoeveelheid

potjes kruiden, en onze grote tuin met varkenshok naar de schuur. De schuur was, net als bijna alle gebouwen op ons terrein op de stal na, niet bijzonder groot. Al ons gereedschap en de ploeg die we hadden, pasten er precies in. Alleen in het midden van het gebouw was nog ruimte om te lopen. Precies in dat midden had mijn vader een teil met heet water neergezet. De stoom kwam er vanaf.

Omdat ik wist dat niemand me zou storen—mama kwam eigenlijk nooit in de schuur en papa zou me in alle rust in bad laten gaan—trok ik mijn natte kleren uit en stapte in het warme water. De tintelende sensatie van mijn huid die van verkleumd langzaamaan overging naar opgewarmd deed in het begin een beetje pijn, maar daar beet ik doorheen. Na een paar minuten koelde het water iets af en was mijn lichaam gewend, waardoor het bad comfortabel aanvoelde. Ik sloot mijn ogen. Onwillekeurig schoten mijn gedachten terug naar wat er net in die regenbui aan de oever van de rivier gebeurd was.

Ondanks de comfortabele warmte van het water voelde ik achtereenvolgens de schok, het onoverwinnelijke gevoel en de verbazing weer toen ik terugdacht aan hoe het meisje onder water was gesleept, hoe ik het monster verslagen had en hoe het monster verdrietig had geleden en mijn naam kende. Als ik eraan terugdacht, hoorde ik weer de raspende, onverwacht hoge stem van het monster. Ik had de stem en het monster niet herkend, maar hij mij duidelijk wel. Nu begon het me ineens te dagen wat zijn houding op het einde, op zijn knieën, waarschijnlijk had betekend. Herkenning.

Het was een vreemd contrast. Het ene moment had het monster op het punt gestaan om een jong meisje te laten verdrinken en wie weet bloederigere dingen te doen, het andere moment was er geen sprake van geweld meer geweest. Vanaf het moment dat het monster met mij te maken had gehad, had hij niks gewelddadigs

meer gedaan. Hij had me hem in elkaar laten slaan zonder terug te vechten, en op de rivier had hij een traantje weggepinkt. Toen was hij zittend op zijn knieën geëindigd, en had hij me nageroepen met een stem waar waardering uit had gesproken. Ik wist niet hoe het kon, want dit was de eerste keer dat ik met een monster van die soort in aanraking kwam. Maar ik wist wel dat het klopte. Het monster had me herkend en was duidelijk op me gesteld. Ik zou er bijna nog een schuldgevoel van krijgen.

Uiteindelijk overheerste vooral de trots. Ik had het monster verslagen. Hij had zich tegenover mij weliswaar niet gewelddadig opgesteld, hij had wel bijna een meisje vermoord. Ik was niet bang geweest om het goede te doen en het voelde alsof ik op deze manier een stukje boete gedaan had voor het verleden. Het loste lang niet alles op, maar het hielp wel. Er was nog hoop dat ik het ooit allemaal goed zou maken.

Het was misschien verstandig geweest van het meisje om uiteindelijk weg te rennen, maar ik vond het wel jammer. Ik had haar graag willen spreken. Wat had ze op dat moment van de dag daar gedaan? Hoe had het monster haar te pakken gekregen? Wat was haar naam? Had ze familie en vrienden? Wat waren haar hobby's? Ik probeerde het van me af te schudden omdat het geen nut had om te blijven malen over iets dat toch nooit meer zou gebeuren, maar het ging slechts moeizaam. Iets in het meisje had duidelijk mijn aandacht getrokken en mijn gedachten waren niet van plan haar los te laten, net zoals dat ze niet van plan waren te stoppen met nadenken over hoe ze ooit zo snel weggevlucht kon zijn. Iets daaraan klopte gewoon niet.

Mijn handen waren inmiddels gerimpeld van het water en mijn gedachten zouden toch niet tot rust komen. Het was beter om maar weer aan de slag te gaan en papa te helpen met het werk op de

boerderij. Vergeten zou ik alles toch niet. Wat werkte er dan beter dan iets actiefs gaan doen om de gedachten naar de achtergrond te verdrijven? Ik wist uit meerdere maanden ervaring dat dat als een zonnetje werkte om je zorgen te vergeten.

Inmiddels hoorde ik geen regen meer op het dak van het kleine schuurtje tikken en stapte ik uit de tijl om me af te drogen. Ik trok de wijde, stugge lichtbruine broek en de lichte mantel die papa klaar had gelegd aan, waarna ik in mijn laarzen stapte. Ik wierp nog een laatste blik in de spiegel om te kijken of ik er weer enigszins fatsoenlijk uitzag en keek recht in mijn eigen bruine ogen. Mijn donkerblonde haar hing eigenwijs als altijd warrig om mijn gezicht heen en mijn wangen waren nog glad omdat ik me vanochtend geschoren had, iets wat ik deed sinds mijn vijftiende verjaardag.

Nadat ik mijn eigen uiterlijk goed had gekeurd liep ik over het erf naar het varkensverblijf. Het natte gras maakte een soppend geluid onder mijn voeten, maar het was nog niks vergeleken met de modder bij de varkens. In plaats van een droge, kleverige massa waar je overheen kon lopen, lag er nu een meer van modder waar ik tot mijn knieën in weg zou zakken als ik één verkeerde stap zette.

Mijn vader stond in het midden van het verblijf op het kleine pad dat langs de modder liep. Hij was bezig maïs uit te delen aan de varkens en praatte ondertussen tegen ze, een gewoonte die ik van hem had overgenomen.

‘Kijk, het laatste varkentje is ook gearriveerd,’ zei hij, terwijl hij me een stevige klap op mijn rug gaf. ‘Al moet ik zeggen dat je er na je bad wat schoner uitziet dan onze vriendjes hier. Je bent weer helemaal fris, goed zo. Klaar om het bezoek dat zo langs komt te ontvangen. Er komt een gast op visite. Je zult denk ik wel geïnteresseerd in hem zijn. Je moet je op je best presenteren, dus ga maar snel weer naar binnen. Het is niet de bedoeling dat je na je bad

van net meteen weer onder de modder komt te zitten.'

Een vreemde stem gaf antwoord voor ik een gevatte opmerking terug kon maken. 'Dat maakt mij niks uit, Thomas. Je weet toch dat ze bij mij ook zeker geen schone kleren houden?'

HOOFDSTUK 2

Voor de toegangspoort naar het erf stond een middellange gestalte met een pezige lichaamsbouw en een dunne bos grijs haar. Aan zijn houding en de manier waarop hij naar ons toe liep, was af te zien dat hij waarschijnlijk fitter was dan de meeste mensen van zijn leeftijd.

Net voor ik mijn vader kon vragen of dit de gast was waar hij op doelde, zei hij tegen de man: ‘Goedemiddag, Nestor.’

Ik was verbaasd. Er was bij mijn weten maar één persoon in het dorp die Nestor heette, maar die persoon zou ik niet bij ons op de stoep verwachten. Het kon, maar het was onwaarschijnlijk.

‘Zullen we maar even naar binnen gaan? Ik denk dat het makkelijker praten is zonder onze knorrende roze vriendjes in de buurt. Mara zal wel thee voor ons klaarzetten.’

‘Dat aanbod sla ik natuurlijk niet af,’ zei Nestor.

We volgden mijn vader naar de woonkamer. Nestor ging zitten op een stoel, ik bleef nadat mijn vader me dat had toegefluisterd staan, zodat alle volwassenen een plek hadden. Toen mijn moeder ons allemaal een mok dampende thee had gegeven en erbij was komen zitten, nam Nestor het woord. Hij richtte zich vooral tot mij.

‘Ik ben hier vanwege een speciale reden, Fynn. Een tijdje geleden is er namelijk iets bijzonders gebeurd. Heb je toevallig enig idee wat?’

Ik had een vermoeden—als Nestor inderdaad was wie ik dacht dat hij was—maar dat ging ik niet hardop zeggen. Als het niet klopte, stond ik voor gek.

‘Je hoeft niet te verlegen te zijn. Volgens mij weet je heel goed waar ik op doel.’

Goed, toch maar gokken. 'Ik ben vijftien geworden?'

'Heel goed. De vijftiende verjaardag is voor elke jongen een bijzonder moment. Het is namelijk de dag waarop je zeker weet of je magische aanleg hebt of niet. Het is de laatste dag waarop je krachten nog tot uiting kunnen komen. Als je voor die tijd nog niet je eerste Openbaring, een spontane uiting van een magische kracht die je van nature hebt, gehad hebt, kan hij op die dag nog volgen. Als hij niet komt, weet je zeker dat je de aanleg niet hebt. Hoe het dus ook zit, na je vijftiende verjaardag weet je of je een magiër bent of niet. Jij weet het ook al van jezelf, toch?'

Ik knikte.

'Je voelt het misschien al aankomen. Met deze grijze haren komt ook een daling van hoe goed ik in staat ben mijn werk als Patronus uit te voeren, dus ik ben op zoek naar iemand die geschikt is om de positie op termijn van me over te nemen. Jij lijkt me een gegadigde, dus zou ik je willen vragen om met mij mee te komen zodat we de Test kunnen afleggen.'

Ik was te verrast om iets te zeggen.

Nestor keek me geamuseerd aan. Toen hij doorhad dat ik even niks wist te zeggen, vroeg hij: 'Weet je wat de Test ongeveer inhoudt?'

Een vraag beantwoorden lukte wel. 'Een beetje. Het is een proef waarbij u goed naar mij kijkt om in te schatten of ik over de juiste kwaliteiten beschik.'

'Niet slecht, niet slecht.' Hij maakte een notitie in het kleine boekje dat hij bij zich had. 'Dat is inderdaad alles wat je er voor nu over moet weten. Mocht je de Test halen, dan wil ik je inderdaad aannemen als mijn leerling en over een periode van vijf jaar zoveel mogelijk van de kennis die ik zelf heb opgedaan aan jou overbrengen. Op de lange termijn kun je dan mijn plaats innemen

en degene worden die Kartes veilig houdt van monsters en ander gespuis. Dat is als alles goed gaat, natuurlijk. Maar wat vind je ervan? Zou je die kans willen nemen?’

Terwijl ik de woorden verwerkte, wierp ik een blik op mijn ouders. Ze keken me allebei bemoedigend aan en knikten. Dit was duidelijk iets wat ze al hadden zien aankomen, en ze stonden volledig achter Nestors idee.

Als mijn ouders geen bezwaar hadden, hoefde ik natuurlijk geen moment te twijfelen. Hier droomde ik al een tijdje van. Deels vanwege mijn schuldgevoel, maar ook omdat het voor iedere jongen met magische krachten het hoogst haalbare was om Patronus te worden. Welke jongen droomde er nou niet van om de wereld te redden?

‘Ja, dat zou ik willen,’ zei ik. ‘Heel graag zelfs.’

‘Dan is het bij deze geregeld. Ik heb een contract bij me dat jij en je ouders mogen ondertekenen, en dan zal ik je meenemen voor de Test.’ Hij vroeg mijn ouders niet eens om toestemming, alsof hij al wist dat ze het goed vonden. Hoewel ik Nestor nog nooit eerder had gezien, wisten mijn ouders duidelijk wat er aan de hand was.

Nestor stond op, haalde een opgerold vel perkament uit zijn zak, en liep naar de eettafel. Terwijl hij het stuk perkament klaar legde, rende papa naar zijn schrijfkamer. Even later kwam hij terug met een ganzenveer en een potje inkt.

‘Jullie mogen hier en hier jullie handtekeningen zetten,’ zei Nestor, terwijl hij naar twee lijntjes aan de onderkant van het contract wees.

Mijn ouders zetten allebei op hetzelfde lijntje een krabbel en ik mocht op het lijntje ernaast ook mijn handtekening neerzetten. Nestor keek naar het perkament, knikte goedkeurend, en rolde hem daarna weer op. Vervolgens liep hij richting de achterdeur en zei:

‘Ik zal je nog even alleen laten met je ouders. Over vijf minuten verwacht ik je buiten, dan gaan we op pad.’ Vervolgens stapte hij naar buiten en was ik alleen over met mijn vader en moeder.

Het gezicht van mijn vader, met aan de bovenkant een dunne bos peper-en-zoutkleurig haar en aan de onderkant een baardje in dezelfde kleur, vertoonde een glimlach. Hij pakte me bij beide schouders vast en keek me aan. ‘Heel goed, jongen,’ zei hij. ‘Wij zijn blij dat je voor deze kans gaat. Deze opleiding zal een goede leerweg voor je zijn. Doe je best om hem met beide handen aan te pakken.’

‘Ik sluit me helemaal bij je vader aan,’ zei mijn moeder. Toen mijn vader mijn schouders losliet, omhelsde ze me. ‘We hebben er het volste vertrouwen in dat je de Test zult halen.’

Ik niet. Ik was niet bepaald klaar voor wat er ging gebeuren. Ik wist misschien wel wat de Test was en wilde hem graag volbrengen, maar ik was nou niet bepaald klaar geweest voor Nestors verrassende bezoek. Er was geen tijd om me mentaal voor te bereiden. Ik ging mijn ouders echter niet laten merken dat ik niet zo veel vertrouwen had.

‘Ik denk en hoop ook dat het me gaat lukken,’ zei ik.

‘Het is je geraden,’ zei mijn vader met een knipoog. ‘En nu, hup, achter Nestor aan. Het is niet netjes om een volwassene zo lang in zijn eentje buiten te laten staan. Je hebt een Test te halen.’

Terwijl ik naar buiten liep, vroeg ik me af wat de band tussen Nestor en mijn ouders precies was. Nestor had mijn vader bij zijn voornaam aangesproken en de grappende toon waarop de twee met elkaar communiceerden, deed mij vermoeden dat ze elkaar al ergens van kenden. Daarnaast waren mijn ouders niet in het minst verbaasd geweest door Nestors komst. Er was hier duidelijk iets gaande waar ik niks vanaf wist en ik vroeg me af of het me iets aan ging. Iets zei me dat nu nog niet de tijd was om ernaar te vragen.

Nestor stond al bij de lage, houten poort van het erf te wachten. Hij nam me mee langs de kleine boerderijen met rieten daken en weilanden vol schapen in de buitenwijk van Kartes naar de met grijze stenen gebouwde huizen aan de klinkerstraten in het centrum. Tijdens de wandeling voerden we alvast een eerste gesprek.

‘Er is een aantal dingen dat ik je alvast moet vertellen voor je de Test doet,’ zei Nestor. ‘De eerste is dat je moet proberen je zo min mogelijk zorgen te maken tijdens het doen van de Test. Kalm van geest kunnen blijven tijdens gevaarlijke situaties is een van de belangrijkste onderdelen van ons vak. Ik ben benieuwd hoe goed jij in staat bent om je rust te bewaren.’

Mijn maag kneep zich samen. Ik had er in mijn enthousiasme niet bij nagedacht dat de Test gevaarlijke situaties zou hebben, maar natuurlijk was het achteraf gezien wel logisch. Als ik later tegen monsters ging strijden, dan moest ik daar natuurlijk wel tegen kunnen.

‘Ten tweede moet je goed observeren. Wij Patronussen moeten onze zintuigen goed beheersen, omdat we die nodig hebben om gevaren aan te kunnen horen, voelen, ruiken of zien komen. Een goed gehoor kan je redden van een monster dat je van achter je vanuit het struikgewas probeert te verrassen, of je kunt door goed je neus te gebruiken ruiken dat iets vergiftigd is voor je het in je mond stopt.’

We stonden nu vlak voor de markt en sloegen af richting een steegje dat zo smal was dat Nestor en ik er net naast elkaar konden lopen. Het steegje leek eindeloos lang door te gaan en er was helemaal niemand. Ondertussen vertelde Nestor rustig verder.

‘En als allerlaatste moet je proberen zoveel mogelijk van wat je ziet in je op te nemen en te onthouden. Om te slagen in het vak is het

essentieel dat je alle informatie die je aangereikt wordt als een spons in je opneemt en niet meer loslaat. Dat opnemen begint bij de Test al. Ben je er klaar voor?’

Ik voelde me absoluut nog niet klaar voor de Test, maar het was niet alsof ik een keuze had. ‘Ja. Ik ben er klaar voor.’

‘Laat dit ook een goede les zijn: als ik iets vraag, is het slim om gewoon eerlijk te zijn.’ Hij lachte. ‘Ik begrijp je stress, je hoeft je er niet voor te schamen. Bijna al mijn leerlingen hebben zich zorgen gemaakt op dit moment. Dat is niet nodig. Probeer ervan te leren en, hoe vreemd het ook klinkt, te genieten. Je wordt een betere Patronus als je je werk daadwerkelijk kunt waarderen.’

Ik knikte naar hem en keek toen nogmaals voor me uit. Wat ik zag, was niet meer een lang, smal steegje tussen grijze huizen. De nieuwe omgeving leek in niks op de oude. Kartes was door zijn bruisende leven en inwoners een kleurrijke stad, terwijl hier juist alle kleuren behalve rood waren verdwenen. De Kartese gebouwen hadden plaatsgemaakt voor een spookslot in een spookwereld. Nestor en ik stonden recht voor de ingang van een kasteel dat er door zijn rode gloed net als de rest van de wereld angstaanjagend uitzag.

Mijn maag kneep zich samen. Wat was dit?

Een dikke mist gaf de lava in de slotgracht van het kasteel een mysterieuze gloed. In de verte was het geluid van metaal op metaal te horen en de lucht rook naar verbrand hout, alsof ik terecht was gekomen in een grote, duivelse smederij. Nu ik erover nadacht, was deze plek precies als hoe de hel eruit zou moeten zien.

Ik keek om naar Nestor om te zien of hij wist wat er aan de hand was, maar daar schoot ik niks mee op. Zijn gezicht was uitdrukingsloos. Wat er ook aan de hand was, ik hoefde van hem niet te verwachten dat hij het me uit zou leggen.

In de verte zag ik iets dat mijn aandacht trok. Achter de tien meter hoge ijzeren spijlen die de poort van het slot vormden, hing een grote kooi met daarin een volwassen man.

Terwijl hij wild met zijn armen zwaaide en om hulp schreeuwde, klonk dieper uit het gebouw een luide grom, als van een leeuw die honger had.

Ik bleef staan, terwijl tot me doordrong wat ik moest doen.

‘Je gaat die man toch niet aan zijn lot overlaten?’ vroeg Nestor, een geamuseerde blik op zijn gezicht.

Nee, dat ging ik inderdaad niet.

Ik richtte mijn aandacht op de slotgracht voor me om te kijken hoe ik bij de man in de kooi kon komen. Er stonden vijf langwerpige stenen pilaren in, zo ver uit elkaar dat er een grote sprong nodig was om van de ene naar de andere te gaan. Ze vormden een pad naar de overkant, zoals glibberige stenen die net boven het water uitsteken een pad vormen naar de overkant van een beek of rivier. Verraderlijk. Eén misstap en ik was er geweest, dan zou ik levend verbranden in de roodgloeiende lava die enkele meters dieper borrelde.

Ik zocht wanhopig naar een andere manier om de slotgracht over te steken. Met elke optie die afviel, kneep mijn keel zich weer een stukje verder dicht. Ik schudde mijn hoofd. Er waren geen omwegen, de enige manier om de overkant te bereiken was via de stenen pilaren.

Gelukkig was ik fit vanwege het werken op de boerderij, het paardrijden, en het zwemmen dat ik regelmatig deed. Ik was redelijk atletisch en hoefde niet al te veel gewicht mee te nemen. Ver genoeg springen zou me waarschijnlijk wel lukken. Het probleem school in de bovenkanten van de pilaren. Als die glad waren, kon ik zo atletisch zijn als ik wilde, dan gleed ik weg en stortte ik de

afgrond in bij de eerste sprong die ik maakte.

Een tweede grom hielp me eraan herinneren wat ik hier kwam doen. Als ik Nestors leerling wilde worden, was blijven wachten geen optie. Dan moest ik in actie komen.

Ik negeerde mijn gevoel dat dit te gevaarlijk was, en nam de sprong.

Op het moment dat ik kracht zette om te springen, brokkelde de grond onder mijn voeten af. Daardoor had ik geen grip meer en kon ik me op het einde niet zo hard afzetten als ik wilde. Ik voelde meteen dat de sprong niet goed was. Met alle geluk van de wereld belandde ik nog net met mijn voeten op de rand van de eerste pilaar in plaats van meteen in de lava, maar dat zou me niet redden. Het was alleen uitstel van executie.

Mijn voeten stonden slechts op de rand van de bovenkant van de steen, waardoor mijn lichaam achterover helde. Het voelde onwerkelijk. Ik had verwacht dat het eng zou zijn om te weten dat je gaat sterven, dat elke vezel in je lichaam zich ertegen zou verzetten en zich wanhopig vast zou klampen aan het leven. Maar in plaats daarvan kwam er een vreemd soort berusting over me heen. Alsof mijn onderbewustzijn zich erbij neergelegd had dat ik dood was, en wist dat het geen nut had om zich nog langer zorgen te maken. De angst die ik zo even had gevoeld was compleet weg, mijn spieren ontspanden zich. Zonder stress viel ik mijn dood tegemoet.

HOOFDSTUK 3

Tot ik midden in de lucht bleef hangen.

Mijn voeten stonden nog op de pilaar en mijn lichaam was inmiddels parallel aan de grond, maar een vreemde kracht voorkwam dat ik verder naar beneden viel. Ik kreeg de controle over mijn lichaam terug en kon gewoon zo weer rechtop staan, zonder dat het enige moeite kostte. Waar ik net nog bijna dood was geweest, stond ik nu kaarsrecht en stevig bovenop de eerste pilaar.

Had ik weer een Openbaring gekregen? Het had er alle schijn van, maar het voelde anders. Bij mijn vorige Openbaringen had ik in mijn lichaam zelf een verandering gevoeld, maar dat was nu niet het geval. Ik hing stil in de lucht, maar aan mijzelf was er niks anders. Dat zou ik wel gemerkt hebben.

Voor nu maakte het in ieder geval niet uit. Voor nu was het enige dat ertoe deed dat ik nog niet dood was. Met vernieuwd zelfvertrouwen omdat iets me vertelde dat ik ook bij de andere pilaren niet naar beneden kon vallen, sprong ik verder. Binnen een paar tellen was ik aan de overkant.

Ik bekeek mijn volgende obstakel: de poort die ik open moest zien te krijgen. Terwijl ik om me heen keek of ik ergens een hendel kon vinden, viel het me op dat er twee meter onder de stenen pilaren een pad liep. Dat was er net nog niet geweest. Of had ik hem over het hoofd gezien?

Dat waren zorgen voor dadelijk, als ik de man had bevrijd en we weg moesten rennen van het kasteel. Nu was het eerst zaak om die poort te openen. Een hendel zou de makkelijkste oplossing zijn, maar natuurlijk was die nergens te vinden. Geen enkel goed beveiligd slot zou zoiets buiten de muren hebben staan. Het mechanisme zou